

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/122/2019
Identifikačné číslo spisu: 3615201750
Dátum vydania rozhodnutia: 31.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3615201750.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu F. D., bývajúceho vo S., zastúpeného Petrom Janíkom, advokátom so sídlom v Topoľčanoch, M. R. Štefánika 5, P. O. Box 68, proti žalovanej V. H., bývajúcej v Y., zastúpenej Dudzík a Gerová, advokátske združenie, so sídlom v Topoľčanoch, Škultétyho 1597/7, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 5 C 189/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 23. novembra 2017 sp. zn. 19 Co 433/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Partizánske (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. júna 2016 č. k. 5 C 189/2015-155 v spojení s opravným uznesením zo 17. januára 2019 č. k. 5 C 189/2015-228 rozhodol, že právny úkon - dohoda o vyporiadaní zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzavretá medzi žalovanou a D. H. z 13. júna 2012, na základe ktorej Správa katastra A. rozhodnutím číslo vkladu V 758/2012 z 11. júla 2012 povolila vklad v katastrálnom území Y. - pozemok registra C KN parcelné číslo 2417 záhrady o výmere 542 m², pozemok registra C KN parcelné číslo 2418 zastavaná plocha a nádvoria o výmere 460 m², stavba so súpisným číslom XXX na pozemku parc. reg. C KN s parcelným číslom 2418, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 460 m² je voči žalobcovi neplatná. Zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania.

Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že manžel žalovanej 7. októbra 2011 vystavil v prospech žalobcu vlastnú zmenku na sumu 23 500 €, ktorú sa zaviazal zaplatiť bez protestu. Žalobca sa vyplatenia zmenky domáhal v konaní pred Okresným súdom Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Zm 59/2012, ktorý vydal právoplatný a vykonateľný exekučný titul, ktorým zaviazal manžela žalovanej na zaplatenie zmenky. Na základe exekučného titulu sa žalobca domáhal u súdneho exekútora vymoženía sumy, pričom u manžela žalovanej nebol zistený žiaden postihnuteľný majetok. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 3 C 96/2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. decembra 2011 bolo zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (žalovanej a manžela žalovanej), a t o z a trvania manželstva, na základe

ktorého bolo následne na Správe katastra A. pod V 758/12 zavkladovaná dohoda o vyporiadaní zaniknutého BSM, v ktorej však absentoval sporný záväzok manžela žalovanej. Súd prvej inštancie poznamenal, že v čase uzatvorenia dohody o vyporiadaní BSM však záväzok existoval. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná so svojím manželom žili v nehnuteľnosti, ktorá je predmetom odporovateľnosti právneho úkonu. Poznamenal, že žalobca podal na súde prvej inštancie žalobu, pričom rozvodové konanie medzi žalovanou a jej manželom sa viedlo až po podaní tejto žaloby, teda v čase, keď žalovaná a jej manžel D. H. vedeli, že sa konanie o odporovateľnosť právneho úkonu - dohody o vyporiadaní zaniknutého BSM vedie a tomu aj prispôbili svoje výpovede a aj nároky z dlžného výživného na deti, preto ich výpovede súd prvej inštancie nepovažoval za nestranné a objektívne. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca v konaní výslovne uviedol, že žalovaná vedela o tomto úkone - zmenke, ktorú jej manžel žalobcovi vystavil a dokonca mala sa mu vyhrážať pred barom Queens v A., pričom tvrdila, že žalobcovi túto sumu nezaplatia, čo potvrdil aj manžel žalovanej vo svojej výpovedi pred súdom. Súd prvej inštancie tak na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaná o úkonoch svojho manžela vedela a musela vedieť, túto vedomosť blízkej osoby zákon priamo predpokladá. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že v čase vystavenia zmenky účastníci spolu žili a hospodárili a že žalovaná a jej manžel následne robili kroky k zrušeniu BSM, keď rozsudok o zrušení BSM za trvania manželstva nadobudol právoplatnosť 20. decembra 2011, pričom zmenka bola podpísaná 7. októbra 2011. Na základe zisteného skutkového stavu preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú splnené všetky zákonné predpoklady na to, aby žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016; ďalej len „O.s.p.“).

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 23. novembra 2017 sp. zn. 19 Co 433/2016 v spojení s opravným uznesením z 13. marca 2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť odvolaním žalovanej napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Poznamenal, že súd prvej inštancie vo veci vykonal dostatočné dokazovanie a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Námietky žalovanej uvedené v podanom odvolaní preto podľa názoru odvolacieho súdu nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaná v konaní nepreukázala, že vynaložila náležitú starostlivosť, pri ktorej nemohla rozpoznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, preto podľa záveru súdu prvej inštancie žalobca dôvodne uplatnil právo odporovať právnomu úkonu voči žalovanej, ktorá mala z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech (§ 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka), súd prvej inštancie preto správne žalobe v celom rozsahu správne vyhovel. Žalovanú v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania vynaloženia náležitej starostlivosti k poznaniu úmyslu dlžníka ukrátiť svojho veriteľa, ktoré s ohľadom na okolnosti prípadu s prihliadnutím na obsah právneho úkonu predpokladá takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý musel byť daný v dobe odporovaného právneho úkonu, z ich výsledku spoznala. Vykonaným dokazovaním aj podľa odvolacieho súdu bolo preukázané, že v čase vystavenia zmenky 7. októbra 2011 žalovaná so svojím manželom D. H. žili v spoločnej domácnosti, čo sama žalovaná navyše aj v podanom odvolaní potvrdila. Odvolací súd uviedol, že v danom prípade nepostačuje tvrdenie žalovanej, že o dlhu svojho bývalého manžela - dlžníka veriteľa nevedela, a rovnako tak nemožno mať na základe vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie za to, že vynaložila náležitú starostlivosť, pri ktorej nemohla rozpoznať dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Žalobca sa preto dôvodne domáhal vyslovenia neúčinnosti právneho úkonu, a to dohody o vyporiadaní zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzavretej medzi žalovanou a D. H. 16. júna 2012, ktorej vklad do katastra bol povolený 11. júla 2012 a ktorým úkonom bol veriteľ dlžníka, teda žalobca ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom (D. H.) a osobou jemu blízkou (žalovanou). Odvolací súd preto uzavrel, že nakoľko nepochybne dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu, čo nepochybne viedlo k zmenšeniu majetku dlžníka, s ohľadom na vyššie uvedené dôvody je rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý uplatnenému žalobnému návrhu vyhovel, vecne správne. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“), prípustnosť a dôvodnosť ktorého odôvodnila s poukazom na § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V prvom rade uviedla, že súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd jednali so žalovanou

označenou ako V. H., nar. Q., pričom žalovanou mala byť V. H., nar. Q., rovnakú chybu mali uvedenú v adrese žalovanej. Poukázala na to, že 9. augusta 2011 podala na Okresný súd Partizánske návrh na zrušenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov za trvania manželstva, čo jednoznačne dokazuje, že manžel žalovanej vyvolal svojím správaním sa voči žalovanej taký stav, z ktorého žalovaná nemala žiaden prehľad nielen o ekonomických a hospodárskych pomeroch svojho manžela, ale ani o jeho ostatnom bežnom živote, nemohla tak v auguste 2011 pri podaní žaloby ešte vedieť, že o tri mesiace neskôr jej manžel podpíše zmenku, o ktorej evidentne nevedela a o ktorej ju nikto neinformoval, ako to z dokazovania v tomto konaní vyplynulo. Takýto stav tak výrazne spochybňuje presvedčivosť dôvodov oboch súdov. Uzavrela, že vychádzajúc z týchto nesporných a jednoznačných skutkových okolností sa potom núka aj dôvod prípustnosti dovolania uvedený v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, aj keď si je vedomá, že nemá dostatočné vedomosti ani skúsenosti, aby hodnotila ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a rovnako tak súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie dovolaním napadnúť (úspešne). Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

6.1. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6.2. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

7. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť ňou podaného dovolania z § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu.

7.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k procesnej vade, ktorú namietala dovolateľka. Mal pri tom na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami [viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03].

7.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pritom nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v procesnom postupe súdu, zakladá bez ďalšieho prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Z tohto ustanovenia zreteľne vyplýva, že zákon priznáva relevanciu iba tým procesným pochybeniam súdu, intenzita ktorých opodstatňuje záver, že v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu bolo účastníkovi konania znemožnené uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv „v takej miere“, že došlo (až) k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Z obsahu dovolania (článok 11 CSP a § 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že dovolateľka porušenie práva na spravodlivý proces videla jednak v tom, že odvolací súd a súd prvej inštancie svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnili, a ko a j nedostatkami v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie.

9. K námietke nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

9.1. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, a táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

9.2. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP, a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo

spomenuté, jeden celok. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd a rovnako tak súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu žalovanej. Dovoláním napadnutý rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval súd prvej inštancie ako aj odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd vyvodili svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení svojich rozhodnutí riadne a presvedčivo. Súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd mali na základe vykonaného dokazovania (z dohody o vyporiadaní zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov, z rozhodnutia správy katastra, z výpovedí strán sporu, bývalého manžela žalovanej, svedkov, ako aj z rozsudku Okresného súdu Partizánske sp. zn. 3 C 96/2011 a iných listinných dôkazov) za preukázané, že žalovaná v konaní nepreukázala, že vynaložila náležitú starostlivosť, pri ktorej nemohla rozpoznať úmysel jej bývalého manžela ukrátiť svojho veriteľa - žalobcu. Žalovanú v danom konaní zaťažovalo v zmysle § 42a ods. 2 Občianskeho zákonníka dôkazné bremeno preukázať, že o úmysle svojho bývalého manžela ukrátiť veriteľa nevedela. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Podľa presvedčenia dovolacieho súdu dal odvolací súd v danom spore odpoveď na tie otázky, ktoré boli z jeho hľadiska relevantné pre rozhodnutie o odvolaní.

10. K námietke dovolateľky, ktorá súdom vytýkala aj nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, nesprávnosť hodnotenia výsledkov dokazovania, či neúplne a nedostatočne zistený skutkový stav, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého z dôkazov (por. R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila (v súvislosti s tým pozri sp. zn. 2 Cdo 159/2017, 3 Cdo 59/2017, 5 Cdo 47/2017 a 7 Cdo 42/2017).

11. K námietke žalovanej týkajúcej sa chyby nachádzajúcej sa v rozhodnutí súdu prvej inštancie a rovnako tak v rozhodnutí odvolacieho súdu, týkajúcej sa jej dátumu narodenia a miesta trvalého pobytu dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd opravnými uzneseniami túto zrejmu chybu v písaní odstránili. Dovolací súd zároveň poznamenáva, že nesprávny dátum narodenia žalovanej a rovnako tak adresu trvalého pobytu uvádzali v podaniach aj právni zástupcovia žalovanej. Táto zrejma chyba v písaní však nemohla a ani nemala za následok porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

12. Žalovaná prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

12.1. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, o d vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (por. sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

12.2. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom

odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

13. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku, a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarčinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 28/2017).

14. Preto dovolací súd najskôr riešil otázku prípustnosti dovolania z dôvodu § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, teda, či dovolateľ jasne vymedzil konkrétny, zákon predpokladaný dovolací dôvod, či presne uviedol, ktorý konkrétny judikát uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, resp. rozhodnutie dovolacieho súdu ustálené v jeho rozhodovacej praxi nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Tento dôvod prípustnosti sa musí viazať na konkrétnu ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd. Totiž jednotnou interpretáciou zákona sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, zvyšuje sa právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída.

15. Pokiaľ ide o formuláciu dovolacieho dôvodu a konkretizáciu právnej otázky, dovolateľka podľa obsahu dovolania právnu otázku riešenú odvolacím súdom nekonkretizovala a neuviedla, ako ju riešil odvolací súd, a ako by mala byť riešená. V predmetnej veci dovolateľka zastúpená advokátom v dovolaní len uviedla, že nemá dostatočné vedomosti ani skúsenosti, aby hodnotila ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Takto všeobecne, nejasne vymedzený dovolací dôvod nemožno považovať za dôvod vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

16. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovanej nevyplýva z § 420 písm. f/ CSP, preto dovolanie v tejto časti ako neprípustné v zmysle § 447 písm. c/ CSP odmietol; vo zvyšnej časti, vzhľadom k tomu, že žalovaná nevymedzila dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.